# MAG IK NAAST JE LOPEN?

mijn vader is een echte boer, je weet wel
zo eentje die tussen de koeien werd geboren
zijn eerste stapjes op klompen zette, meer melk
dan water dronk en leefde op een boerderij in Groningen

mijn vader heeft een witte huid, je weet wel
zo eentje die nog verbrandt onder de dikste wolk
zo rood als een kreeft wordt, iedere zomer weer
en ik weet nog goed dat ik op een dag aan mijn hem vroeg

*“pap, vind je het vervelend als ik naast je loop?”*

ik was een jaar of 10, liep er al een tijdje mee rond
en was al vaker gaan slapen met wel 1000 vragen
ja die avonden kende ik wel, dan woelde en draaide ik wat staarde uren, soms zelfs nachtenlang naar het plafond, ik dacht

*“hoe kan papa zichzelf nou zien in een kleur ogen*
*die hij nooit eerder droeg?*

hij lichtblauw, ik donkerbruin,
hij lachte wel, achteraf
misschien op het randje van een traan
of op de grens van een glimlach

jaren later kan ik nog steeds de kramp in mijn lijf voelen van alles waarmee ik worstelde, dat gevoel alsof gevaar altijd nadert en het doet me afvragen, op welk schild andere kinderen en andere mensen hopen

hoe graag ik van dit verdriet ook vluchten wilde
waren het dezelfde tranen die mij leerde mijn eigen
wonden te helen en groeide er een begrip in mij
voor de worsteling, de littekens van een ander

voor wie verstoppertje speelde in dezelfde buurt maar nu anders door haar straten loopt, zich zorgen maakt over de kleur op zijn huid, geheim houdt wiens hand die vastpakt, nooit rustig over straat loopt, voor wie de regenboog nog durft te zien aan grijsgrauwe luchten en nee

ik zal niet tegen je liegen; praten tegen mijn vader in een taal die ik nog leren moest voelde naakt en o zo kwetsbaar, alsof angst altijd wel een kiertje te vinden wist, maar begrijp me alsjeblieft

niet verkeerd; ik had geen spijt dat ik hem dit vroeg
want ik weet nog goed, hoe hij mijn hand vastpakte
hoe hij mij aankeek, langer dan hij ooit eerder deed

en zei *“nee lieve My, ik mag dan wel een witte boer zijn de blaren nog voelen van de klompen die ik ooit droeg maar je bent mijn zoon, en ik zal van je houden in alle kleuren, je hand vastpakken om nooit meer los te laten en waar*

de wereld ons ook brengt, zal ik naast je lopen”

- Myron Hamming